BRAND

Pris 25 öre

N:r 2 1954 — Anarkistisk tidning — 57:de årg.

Helvetesbomberna och 1:a maj

Experimenten med helvetesbomber har pågått i cirka tio år. Atombomberna över Hiroshima och Nagasaki fälldes i augusti 1945. En vecka därefter kapitulerade Japan, som fortsatt kriget efter dess slut i maj på andra krigsskådeplatser.

Användningen av atombomberna med sina fruktansvärda resultat i dödade och sjuka försvarades med att många människoliv sparades genom att ge Japan ett så kraftigt slag på käften att det tvangs sluta kriget, som det tänkt fortsätta med. De flesta människor tror jag accepterade detta argument, och kände även en smula tillfredsställelse. Motiven ska vi inte renodla och undersöka, men det skadar väl inte peka på att vi alla är mer eller mindre en smula sadistiska och hyser en motvillig beundran för den starke, medan vi har svårare att hysa sympati och praktiskt hjälpa den svage.

Men utifrån det betraktelsesätt som brukas när det gäller användningen av atom- och vätebomber borde ju också människorna acceptera antimilitarismen, ty genom avrustning skulle massor av människoliv sparas och resurserna att säkra social trygghet och bekämpa sjukdomar med framgång skulle bli mycket stora. Användes rustningsutgifterna till förnuftiga ändamål skulle livet bli lyckligare för alla människor.

Orsaken till att fredsrörelsen ännu inte segrat beror på att förslagen om avrustning inte synts garantera säkerhet. Det har aldrig lyckats komma fram till en överenskommelse om internationell avrustning. Detta har varit och är orsaken till att de flesta människor valt rustningslinjen, militarism och krig. I stället för avrustning och fred och ekonomiska resurser för att skapa blomstrande och lyckligare samhällen än nu.

★

Nu ser det emellertid ut som om människorna överallt vaknat på allvar, vilket självfallet är mycket glädjande. I all synnerhet om detta en smula nymornade uppvaknande leder till en opinionsrörelse med klart utformade och positiva önskemål eller krav. En rörelse således som inte låter sig utnyttjas av stater eller krigsmaskiner för att främja deras intressen. Alla krafter bör riktas in på att främja folkens och hela mänsklighetens intressen. Och de sammanfaller med frihetens och fredens principer.

De senaste amerikanska experimenten med H-bomben, som ägt rum i Stilla havet, har skapat en glädjande stark opinion i alla länder. I all synnerhet är detta fallet i England, ett av världens mest fredsälskande länder.

I Japan, där fiskare och fisk smittats av radioaktivitet från H-bomben, som sprängdes den 1 mars 1954, har rests skadeståndsanspråk. Japans LO protesterar och kräver att upprustningen stoppas. Avrustning är LO:s paroll.

Även i Amerika börjar oron sprida sig. Skyddsrummen som byggts för stora pengar anses odugliga. Staden New Yorks civilförsvarsväsende anser alla skyddsprojekt otillräckliga, inte ens hålor under jorden duger. Det enda som återstår är utrymning. Med endast en timmas varsel skall utrymning av en stad med 8 miljoner människor ske, vilket uppenbart är en omöjlighet. Vad återstår? Döden genom förbränning! I Sverige anses att varsel-tiden endast kommer att uppgå till en eller ett par minuter. Skyddsrum insprängda i berg är säkra, påstås det. Men H-bomberna förvandlar berg till aska. Skyddsrummen är således i ett modernt krig råttfällor där människor vore dömda att dö i massor!

★

Allt klarare börjar det bli för alla människor att mänsklighetens och civilisationens framtid står på spel genom det militära försvarets utveckling till allt starkare effektivitet. Människorna har valt de militära vapnen i ärlig tro att dessa vapen skulle garantera trygghet i världen och skydda respektive fosterland. Nu visas i praktiken med fasaväckande tydlighet att resultatet blir det motsatta till vad som avsetts! Till och med vetenskapsmännen inom atomindustrin medger nu allmänt att H-bomberna, som inte ens kan med säkerhet beräknas när det gäller verkningarna, är så fruktansvärda att det enda säkra är att massförintelse ho-

Forts. sid. 3

Drömmare jag är . . .

Av Viktor Arendorff

Drömmare och längtare jag var och är! —
Se, jag går i dag på blomsterklädda gärden
och en spegelbild mitt tjusta öga bär
av den majsolsstrålande och vackra världen

Och jag frågar livets ljusa makter, när
mänskligheten når det godas mål på färden
i en värld, där våldet högsta gudom är
och där rättens blod än dryper färskt från svärden

När blir mänskosinnet likt den fläkt, som smeker
majlent markens blomster eller stilla leker
fram en krusning på en solblank sjö, där nyss

böljorna i isens bojor lågo frusna
tills det började i vinterns mörker ljusna
och de löstes av en vårsols kyss.

BRAND

— tidning för anarkistisk propaganda och debatt —
Redigeras av en kommitté
Ansvarig utgivare: G. Högberg
Redaktion och expedition: Vetegatan 3, Stockholm Sö. Postgiro 150982
Bokförlaget Brand, Vetegatan 3, Stockholm Sö
Anarkistiska Propagandaförbundet. Kassör: Josef Ström, Bagarmossvägen 13 Enskede · Postgiro 259923

Älvsjö Boktryckeri 1954

Vätebomben och freden

Oaktat protester, böner och åkallelser från hela världen fortsätter Amerika vätebombexperimenten. Stora delar av Asiens befolkning har genom dessa experiment berövats sin existens. Fiskarna kunna inte sälja sin fisk som radioaktiviserats. Fiskningen är ju asiaternas väsentliga näringsgren, som på detta barbariska sätt hotas med fullständig tillintetgörelse och som utelämnar folket åt hungerdöden.

Redan i januari 1950 befallde president Truman atomenergikommissionen att producera vätebomber. Det var på Trumans direktiv tiotusentals män, kvinnor och barn pulveriserades i Hiroshima och Nagasaki 1945. Hans sanktionerande av vätebombproduktion frigav ett vapen som är tusenfalt destruktivare än uraniumbomberna, som han lät släppa ned över en skyddslös befolkning. Emot atombombernas verkningar finns för övrigt inget skydd, försäkrar ansvarsfulla vetenskapsmän. Nedsläppandet av uranium- och vätebomber är lika med oanade lidanden och förintelse för mänskligheten, enligt Urey och Einstein.

Motiveringen för vätebombproduktion är den gamla utnötta: r u s t a f ö r k r i g f ö r a t t b e h å l l a f r e d e n. Ihåligheten i denna motivering avslöjades någon vecka efter president Trumans beställning av vätebomber. En vetenskaplig organisation, Federation of American Scientists, bestående av 1.500 medlemmar, publicerade en offentlig exposé över atomvapnen. Det deklarerades, "att om Amerika skulle producera vätebomber kommer Soviet Union också att producera dem. Uppfattningen att fred och säkerhet kan baseras på överlägsenheten i vapenproduktion är en naiv illusion." Men det är inte enbart en "naiv illusion", det är en kriminell attityd. Väteatomenergin utnyttjad i krigföring kan leda till jordklotets och människornas förintande, enligt välkända atomexperters utsagon.

Beslutet om producerandet av vätebomber ådagalägger de amerikanska politikernas och vetenskapsmännens moraliska bankrutt. Omedelbart efter Trumans deklaration att producera vätebomber, varnade tolv av Amerikas ledande forskare i fysik den amerikanska regeringen från att vara den första i användandt av vätebomben. Varningen gällde emellertid inte vätebombproduktion som sådan. Ehuru de var medvetna om vätebombens ohyggliga konsekvenser förordade de att Amerika skulle producera dem intill internationell atomkontroll hade etablerats. Talesmannen för dessa tolv vetenskapsmän, professor Samuel K. Allison i Chicago, försäkrade patetiskt: "ingen av oss vägrar att utföra presidentens befallning, utan kommer vi att kooperera med regeringen i producerandet av vätbomber". Liknande oppurtunistiskt tänkande präglade också Tysklands intellektuella under nazistregimen. De hävdade att de var principiella motståndare mot nazistregeringens krigsåtgärder, men opponerade sig inte emot att utföra regimens befallningar.

Nedsläppandet av bomberna över Hiroshima och Nagasaki var inledningen till Amerikas världsdominans politik. Indignerade protester från vetenskapsmän, författare och andra kulturpersonligheter, haglade över den amerikanska regeringen och president Truman för denna blodiga imperialism. Den kände amerikanske kritikern Hanson W. Baldwin utslungade sin förkastelsedom över användandet av atombomber mot Hiroshimas och Nagasakis oskyldiga kvinnor och barn. "Genom användandet av dylika massmordredskap har Amerika övertagit Ghenghis Khans blodiga mantel", skrev han.

Medan en stor del av världens och Amerikas folk naivt tror på Förenta staternas demokratiska idealism, berättar de historiska rekorden en diametralt motsatt historia. Haagkonferensens fördömande av "dumdumkulorna 1899 eller Genèvekonferensens förbud av biologiska och kemiska förstörelsemedel i krig, ratificerades inte av Förenta staterna. De senaste årtiondena har Förenta staternas militära taktik brutaliserat kriget mer än någon annan nation under förgångna tider. Hiroshimabomben blev klimaxen till ett tidevarv av amerikansk opportunism. Den införlivade det demokratiska Amerika bland de nationer som introducerat de ohyggligaste vapen för att utrota mänskligheten, därmed överglänsande nazisterna och japanerna i mord och förstörelsekonsten.

Vetenskap och teknologi har mobiliserats för att tjäna den imperialistiska staten. Dessa har gjort sitt yttersta för att öka den potentiella destruktiviteten hos krigsredskapen. Men bland de vetenskapliga forskarna finns också de som protesterat mot vetenskapens enrollering i den imperialistiska dödsdansen. Dessa har trakasserats och kategoriskt stämplats som kommunister. Till och med medlemmar av atomenergikommissionen har varit utsatta för McCarthyismens lömska attacker, exempelvis Lilienthal, Oppenheimer m. fl. Andra forskare som Urey, Einstein m. fl. har stämplats för kommunism för sitt fördömande av atombombtillverkningen. Förföljelse av progressiva intellektuella, trakasserier av universitetslärare, razzior bland bibliotek och bokbränning à la Hitler, förekommer som en konsekvens av den amerikanska neo-fascismen.

★

I fredens och demokratins namn för den "fria världens" sak, producerar Amerika vätebomber, försäkras det. En infernalisk, förbannad lögn är detta. För att skapa fred måste mänskligheten revolutionera sig själv och samhällslivet. I århundraden har västerlänningarna talat om fred men samtidigt fört en blodig kamp för makt och rikedom. I dag har krigstekniken nått en sådan höjd i förstörelsekonst att hela människosläktet hotas med förintelse. För att undkomma detta hotande damoklessvärd, måste mänskligheten avskaka sig staten och dess militära institutioner samt i dess ställe etablera ett samhälle grundat på: FRIHET, JÄMLIKHET och BRODERSKAP!

Det besinningslösa

Det är inte bara ett problem världen brottas med. De är tydligen så många och så differentierade att utsikten att fullständigt lösa dem verkar omöjligt. Nu är livet så beskaffat att det ligger i dess natur att ständigt uppenbara nya förhållanden, annars vore ju livet bra meningslöst. Ända sedan de första människoliknande varelserna framträdde på jorden har utvecklingen, länk efter länk, frambringat ständigt nya förvecklingar och s. k. framsteg. Och vi nutidsmänniskor anser ju oss stå så högt över dessa våra stamfäders bedrifter att vi fullständigt ignorerat de naturliga förutsättningarna som befordrat dessa förgångna djurs hälso- och livstillstånd. Och att denna livsbetydelse även kan ha en viss del i vår livsföring. Hela den västerländska kulturens inställning går mot mer och mer förkonstling, och kännetecknande för denna förkonstling är att den har så svårt att tillvarata just det bästa för det fysiska och psykiska välbefinnandet, att finna själva livsföringens krux.

Mycket har hänt sedan Spengler skrev sin "Västerlandets undergång", och många alltför ivriga optimister har fått korrigerat sina förhastade slutsatser. Men mycket har hänt t. o. m. över Spenglers horisont. Han kunde ju inte förutse atomålderns sataniska utbrott. Således kanske Spengler får mer än rätt, och det är ju inte så förhoppningsfullt för oss och den kommande generationen som vill leva vidare. Vi, och alla de föreningar som finns i mängd, vilka har känsla för livsförbättringar får påskynda sin takt framåt om allt skall medhinnas innan det mesta och bästa av kulturerna rasar samman.

Likriktningen och specialiteterna har inte fört människorna närmare varandra, utan fjärmat dem allt mer och mer. Annars vore det ju på sin plats att de sistnämnda borde öppna och röja väg för individuella olikheter och särmärken. Krafterna i den riktningen är för små till att kunna övervinna det negativa som ligger i tiden. Uppbyggnadsarbetet är mer än någonsin hotat av en kvasilivsföring.

Varför befinner sig nu världen i ett sådant kaos? Är det den "förbannade" kapitalistklassens fel? Och har inte arbetarklassen ett uns fel däruti? Man förmår ju ingenting genom att bara sitta i eget hus och anmärka på förhållandena. Arbetarklassen är till stor del medskyldig till vad som försiggår ute i världen, det må vara i Kina, Indien eller annorstädes. Det kältas om ungdomsproblem, men kan vi inte också tala om de äldres och s. k. mer försigkomnas.

Anarkisterna har ju alltid framhållit orsakerna till nuvarande världskaos, och andra idériktningar har tagit upp en del av deras idéer och fört dem vidare, men det är inte tillräckligt för att ge de resultat som vi väntat oss. Världen är trög och låter binda sig vid demagogi, därför står mänskligheten och stampar på samma fläck, ofrihet, trots sin omskrutna kultur.

Vätebombernas detonationer har ännu inte kommit människorna att explodera mer än förut. De gå in och ut i sina hus och pyssla ännu i puppstadiet om sitt lilla vara och struntar rakt i andras som borde vara det gemensammas. När atombomberna kommer för nära, eller när radioaktiv aska eller föda börjar förstörelsen med dem, vad sker då? Intet annat än panik. Försent!

Man kan därför inte anklaga alla de atomsysslande vetenskapsmännen, men man kan anklaga alla dessa ingenjörer och organisatörer som lejer sig till de skräckhetsande förintelsemedlen, och som mycket väl kunna, om de hade några känslor och förnuft, hejda detta mänsklighetens gissel. Vad gagnar det att konstruera s. k. bombsäkra tillflyktsorter när jorden varur vi hämtar vår föda blir infekterad för långa tider av dessa eruptioners smygande gifter. Världen må glänsa av aldrig så många dollargrin och guldtackor. Vad gagnar det att propagera om livsföringsproblem när förintelsens kors lyser på himlavalvet. Människorna gräver sin förtidiga grav på många sätt. Alla är vi med i dödsdansen, men var finns hoppet, tron på en ny värld vilken kan uppstå ur de lokala ragnarökarnas spillror vars spöksken kanske så få får bevittna? Var finns den eviga sommar skalderna drömmer om. Utopia. Och Babels torn, är inte det vätebomben — vetenskapens sista triumf och slutspurten för vår så lovprisade kultur. En ynklig "civilisation".

Sven Dal

Helvetesbomberna . . .

forts. från sid. 1

tar hela vår civilisation. Låt oss i detta sammanhang fästa uppmärksamheten på att vi tidigare varnat för den farliga och olycksaliga utvecklingen, som nu tyvärr fortskridit ännu längre. Problemen har jag behandlat i skrifterna: ”Jag tror inte på våldet” och ”Låt oss inte förlora freden”. Kan rekvireras från Brands förlag, Vetegatan 3, Stockholm. Ännu en sak måste sägas. Om människorna lyssnat till vår, fredsvännernas propaganda och i praktiken omsatt den internationella avrustningen skulle varken första eller andra världskriget kunnat äga rum, ej heller skulle vi befunnit oss i den ohyggliga situationen att stå inför möjligheten av ett krig, som hotar hela mänskligheten med undergång.

★

Men vätebomben är ett vapen till försvar och vedergällning mot en angripare. Vapnet avhåller en angripare från att realisera sina planer. Detta är en förklaring och ett försök till försvar. Det finns enligt min mening ingen anledning att förneka att i detta resonemang ligger en viss sanning, men långt ifrån hela sanningen. Mycket täcks över genom detta förledande tal. Naturligtvis, så länge en enda stat förfogar över H-bomberna är denna stat den starkaste och med detta måste ju den eventuelle angriparen räkna. Kanske det avhåller eller låt oss säga att den presumtive = förmodade angriparen inte går till anfall. Men hur länge avhåller han sig, om han verkligen ämnar bli angripare. Tills han är i besittning av de nya vapnen, tills han tror att han är den starkare. Amerika var en tid ensam innehavare av atombomben. Nu äger också Ryssland detta vapen. Herbert Morrison, en labourman från London, och Fenner Brockway, en känd fredsvän, som vi känner från fredskampanjen i Berlin 1921, har upplyst om att Ryssland övervunnit svårigheterna att tillverka kvävebomber. Kvävebomben är ett ännu farligare vapen än väte eller H-bomben!

★

Alla stater rustar för att försvara sig. Ingen vill utpekas som angripare. Men kriget kan ändå komma. Av en tillfällighet, nerverna kan klicka i ett viktigt ögonblick, en provokation eller något som uppfattas som en sådan kan äga rum. Kriget kan vara en verklighet på en timma eller en minut. Förebyggande bombningar sätts in mot primära mål, terror — bombningar sker och vedergällningsaktioner utföres mot centrala och sårbara punkter. Krigföringen har revolutionerats. Allt bränns ner. Människor, städer, landskap förvandlas till askhögar. Vätebomben i Stilla havet 1 mars 1954 förvandlade berg till aska.

Människorna anar instinktivt hur stor faran är och reagerar. Detta är hoppfullt, ett ljus i mörkret. Det kan betyda en vändning. Om man inte stannar vid enbart önskemål om att vätebombsexperimenten inställes eller att dessa bomber förbjuds som vapen i krigföring och att kontroll sker i detta syfte. Själva tillverkningen av de hemska vapnen bör förbjudas och för att de inte skall produceras i smyg måste en sträng internationell kontroll genomföras. Ryssland, som jonglerar med fredsfraser, borde acceptera detta förslag, som framlagts i Förenta Nationerna, där också Ryssland är en framstående medlem. Men inte heller detta är nog, kravet på internationell avrustning bör genomföras. Ty krig av äldre modell utgör också en fara för mänskligheten och en totalt onödig börda för alla nationer!

Vi tror att nästa steg på civilisationens steniga väg är avskaffandet av krigen. Tron är också ett medel att stärka fredens krafter, som trots allt har stora utsikter att segra.

★

På första-majmötena och vid alla andra möten borde det stimuleras till fortsatt arbete för att besegra kriget och militarismen och i praktiken förverkliga humanismen. Här i Sverige borde också alla fredsvänner stödja den samlingspunkt för fred som heter Sveriges Fredsråd. Sverige bör kunna bli nationen nr 1 i kampen för frihet och fred!

C. J. Björklund

Reflektioner

Anarkistiskt tänkande omfattar det humanistiskt mänskliga. Mänskligt tänkande kan ju också vara till stor skada, såsom statsidén. Anarkismen är mot staten. Samhällsidéer finns det många. Däribland är anarkismen en. An är ett grekiskt ord (ett prefix, förord) och betyder mot; a r k i = styrelse. Härav framgår att anarkismen är mot alla härskare: kejsaren, monarken, diktatorn och andra statsauktoriteter.

Fasta samhällsformer är anarkismen icke emot, som land, nation eller federala. Land har icke med statsmakt att göra. Ländernas säregna kulturer ger åt folket dess karaktär av enhet och kraft och en oändlig rikedom av skönhet i deras levnadslopp. Rester av tidigare ödelagda kulturer vittnar om detta. Men statens Molok och krigsgud har gått härjande genom länderna och förstört mycket av dessa kulturlämningar.

Invändas kan, att det småkrigats i alla tider. Tyranner eller medicinmän har hetsat till dem för att bevara makten. Kulturpersonligheter och framåtskridande har emellertid överlevat. Vi kan visa hur fridens och fredens tanke fått fäste hos folk. Anarkisterna bekämpar inte enbart kriget men dess orsaker.

Prästväldet och all slags religionshumbug bekämpas av anarkisterna. Ungsocialister eller hinkeaner som de kallades förr här i landet, hade parollen: Ned med altaret, tronen och penningpåsen! En verkligt koncentrerad paroll.

Om människan har ett religiöst medvetande får hon som fritt tänkande tala och hävda vad hon tror vara religion. Gudstro som talar om syndfullhet, helvetesstraff och underkastelse har i anarkismen en evig fiende. Men skulle den religiösa människan helt och fullt erkänna bibelordet: ”Du skall icke dräpa!” Lyda det och vägra göra krigstjänst tillsammans med anarkisterna och göra som de har gjort i alla tider, predika värnpliktsvägran, då skulle inom en ej för avlägsen framtid militarismen vara krossad. Ävenså skulle ”kapitalismen”, vara krossad, om de religiösa som predikar mot vad rost och mal förtär kunde avstå från begäret efter rikedom och erkänna gemensamhet och människokärlek och har gemensam förvaltning av arbetets produkter. Och göra som deras Frälsare gjorde: kasta mänglarna ut ur templet och upphöra med köpenskapen.

En del av sin kraft tar anarkisterna ur övertygelsen att människan är god. Genom att fostra sig själv till människa kan fostrargärningen skapa henne till den efterlängtade människan. Predikarna av synd och helvete är ett fördömt släkte och avskys av anarkisterna som en pest. Anarkisterna är fridsamma, men vägrar att underkasta sig staten, diktaturen, makten, himmelen och helvetets predikare.

Maktlystnaden finns i alla organisationer. Anarkisterna vill visa på hur de socialistiska rörelserna som bolsjevism, socialdemokrati skapar massrörelser med absolut underkastelse. Socialistisk byråkrati. Fackföreningen har upphört att vara deras värn. Idealen är glömda. Påveväldet ökar. Endast kapitalistiskt rov går den att kapa åt sig av, om den kan. Med ett ord den är en kapitaliströrelse som ej vill krossa kapitalismen. Den är ett rov för valbossar. Anarkisterna var emot att fackföreningen organiserades skråmässigt, därför att det skulle bara bli gruppintressen. Ett nytt samhällsskick är fackföreningsrörelsen främmande för.

Anarkismen har ställt sig i de förtrycktas led för att kämpa med dem. Bland de arbetande har anarkismen sin ankargrund. Utan det arbetande folket kan icke ett samhälle byggas. Det är de stora skarorna som ur jord, gruvor, skogar och hav skaffar föda, värme och byggnadsmaterial, men som bli bestulna på allt och får lida nöd. Denna orättvisa vill anarkisterna taga bort ur världen. Det går icke med mindre än att kapitalismen avskaffas. Om den intellektuella människan här visste sin plats och icke gav sig kapitalismen i våld, med vilken snabbhet skulle vi icke gå till verket och bygga upp en ny värld.

Även en så frihetlig rörelse som syndikalismen dras med in i borgerliga synpunkter på förvaltning och militarism. Den är icke längre antimilitaristisk. Maktintresset är på lur och funktionerna byråkratiseras. Mot dessa tendenser är de anarkister som är anslutna till syndikalismen (här SAC) på vakt. En olustig historia fick anarkisterna här i landet uppleva. Då den ej fick inbjudan till den senaste kongressen SAC hade. Här skall icke sägas något om den saken. Säkerligen kommer den ändå att göra sig påmind. En sak är viss, ofriheten har fått fotfäste inom syndikalismen. Långvarigt funktionärskap är vådligt för svaga själar, de blir gärna diktatoriska.

Men alla kära och avhållna kamrater inom SAC med hederns bud i sina hjärtan är vi alltjämt förbundna. Folk som man älskar. Undertecknad vill av hela hjärtat få säga det. De år jag varit med har jag glatt mig åt er och gör det än.

Till den anarkistiska rörelsen är individualister, kollektivister, den fria kommunismen och andra ideologier av anarkism anslutna. I enat arbete genom organisation av klubbar som sprider broschyrer och litteratur, och framför allt vårt språkrör tidningen Brand. Esperantogrupper som kontaktar kamrater ute i världen. Studiecirklar. Varför inte nöjesklubbar? Personer som känner sig väsensfryndade med oss kan genom direkt anslutning till förbundet ha medlemskap. Tidningens läsare kan till stödfonden ge bidrag till dess fortbestånd, som är högst nödvändigt.

Angeläget är att a n a r k i s t i s k a t a n k a r föres ut bland folket och levandegöres, att den är folkets naturliga och förnuftsenliga syn på livet och samhället. Allt vad all världens folk har hoppats av socialismen har grusats. Två ohyggliga världskrig har mänskligheten genomlidit. I krigsregeringarna har socialister setat och bedragit folkmassorna till att bringa offer i miljoner och åter miljoner döda. Lidanden efteråt och så stora och ohyggliga att de utsatta helst vill glömma krigets förbannelse. De har ej orkat att tala. Ruiner och nöd är skörden och ett ständigt slaveri för att fylla militarismens ginungagap. Genom lagen är åldringar och kvinnor bundna till militarismens ok och straffas om de ej underkasta sig.

Mycket är att säga men tidningens medarbetare berör alltid något som angår anarkistiskt synsätt. För dem som läser Brand och har ett behov och intresse att hjälpa till, har vi en stödfond för tidningen. Vi vänder oss till läsarna och säga: Giv! Giv till stödfonden! Inga kronor blir bättre förvaltade. De kommer till omedelbar användning. Hälsad vare alla!

Georg Högberg

VI VET ATT VI LÄRT

av SVANTE FOERSTER

Vi vet det
vi vet att krig har varit
och att de som talar i våra namn
ingenting lärt
vi vet
att katolska prästkappor
delar sin färg med fascismen
att Tyskland rustas upp på nytt
och ingenting lärt
vi vet
att från vårt veck i framtidens kappa
har vi en vidsträckt utsikt
och vi vet att vi lärt

”Den siste klarabohemen”,

Viktor Arendorf läste ej själv sina dikter på ”Karusellen”, men för dem som önskar dem finns hans diktsamling ”De valkiga händernas folk” på Brands Förlag. Diktsamlingen kostar 1 krona häft. samt 2 kronor inb. — Pengar kan insändas på tidningen Brands postgiro 15 09 82, Vetegatan 3, Stockholm Sö.

Gudarna i konsten

Nu framträder ej de fyra gudarna om vilka våra präster predika i den kristna religionen i synlig måtto, vilket givit till anledning, att många börjat tvivla på att de verkligen existerar. Men prästerskapet, som säger sig vara gudarnas representanter, gör bestämt gällande, att alla fyra gudarna existerar och att de dagligen har förbindelse med dem. Som bevis för deras existens kan prästerskapet ge oss upplysning om deras utseende. Detta är en mycket viktig sak, och när gudarnas representanter kan prestera ett så ojävaktigt bevis, bör alla tvivel på gudarnas existens bortfalla.

För att göra saken så enkel och övertygande som möjligt har dessa gudarnas representanter låtit avbilda gudarna, såväl i statyer som i porträtt, och med dessa ordnat utställningar. Dessa utställningar är huvudsakligen anordnade i gudarnas tempel, och de har nu pågått en längre tid. Saken är verkligen intressant, i synnerhet som det nu är det bärande beviset på att gudarna i verkligheten finnes till, och ej blott äro skapade fantasifoster. Låt oss således göra sällskap och företaga en liten rundtur för att se hur gudarna ser ut.

Vi gör först en visit till kyrkan S. Marie di Are Coeli i Rom. Här får vi se ett porträtt av Jesus som barn. Visserligen har vi från sakkunnigt håll hört påpekas, att det icke finnes något porträtt eller någon staty av Jesus varken som barn eller äldre, utan alla bilder föreställande Jesus är osanna och allenast fantasifoster. Men dylika påståenden får vi nu ej tro på, ty ett så skändligt bedrägeri skulle vi ej kunna tilltro gudarnas representanter om som att utställa ett rent fantasifoster, föreställande den gode guden nummer två.

Vi gör vidare den överraskande upptäckten, att här ävenså finnes ett porträtt av alla tre gudarna: Fadren, Sonen och den heliga Ande. Betänk vilken heder som blivit bevisad gudarnas sändebud, att gudarna suttit modell, att de fått ett tillfälle att avmåla dem. Detta har de säkerligen gjort med avsikt för att deras fiende, djävulen, ej skall kunna förvilla människorna med den tvivlande tanken att de tre goda gudarna ej existerar utan skulle vara ett av prästerna uttänkt knep för att bedraga okunniga och enfaldiga människor. Nu har gudarna gjort dessa djävulens anslag om intet genom att sitta modell, så att de tvivlande verkligen kan se, ej blott att de existerar utan även se, hur de i verkliheten ser ut. Dessa är således de, som är jordens och människornas skapare. — Ja, hela världsalltets skapare.

På bilden ser vi en "gammal man" — en gubbe, med långt hår och skägg. Vi hade ej trott, att Jahvé kunde åldras likt en människa, men när de nu avbildat honom, visade det sig, att han åldrats och blivit gammal, och att han lutar mot graven för att snart samlas till sina förfäder, som vad skriften säger "Det som föråldras och bliver gammalt, det är nära att försvinna" (Hebr. 8:13). Detta var Jahvé, guden nummer ett.

Därnäst framträder en ung man på bilden. Det är den äldre mannens son. Han har långt välvårdat hår och omsorgsfullt avtrimmat skägg. Det är guden nummer två.

Dessutom förekommer på bilden en fågel, liknande en duva. Den ser rädd ut och synes söka skydd hos den gamle mannen. Denna fågel är guden nummer tre.

I ett hörn på bilden sitter en ung vacker kvinna. Det är Maria. Hon är moder till den unge, vackre mannen, guden nummer två. Bibelordet förtäljer, att den unga kvinnan var en jungfru, och att hon var trolovad med en byggmästare vid namn Josef. Men så när Josef var borta i sitt arbete, gjorde duvan — guden nummer tre — henne ett besök, vilket ledde dithän, att hon blev havande och födde guden nummer två.

Enligt judarnas lag, som Jahvé givit dem, var denna gud avlad i hor, vilket guden nummer tre, gjort sig skyldig till. Saken blev en tvistefråga. Då tog den gamle mannen — guden nummer ett — parti för gossen och sade: "Du är min son". Gossen kallade honom därefter för fader.

Vem som var fader till Jesus kan den kristna kyrkans präster ej ge oss upplysning om, trots att de nu haft det under utredning i närmare två tusen år. De svenska statskyrkoprästerna utgår från ståndpunkten, att duvan — den tredje personen i gudomen är Jesu fader. Andra pastorer, utgår från den ståndpunkten, att om den tredje personen i gudomen var Jesu fader, kan det ej undgås, att han enligt judarnas lag gjort sig skyldig till hor, emedan Maria var en mans hustru. Åter en annan grupp predikanter, intager ställningen, att frågan angående Jesu faderskap ej är så viktig, huvudsaken är, att "hans blod renar oss från våra synder". Beträffande faderskapet lyfter dessa på hatten och går ämnet förbi, men de tror i alla fall.

Nu har vi fått glädjen att se, hur de tre gudarna inom kristendomen ser ut. Detta borde väl övertyga tvivlaren, att han nu kan glädjas tillsammans med den troende skaran. Men ofta, när glädjen är som störst, kommer en droppe malört och smyger in i glädjebägaren, vilket här blivit fallet. Vad angår Madonnan — den vackra Jungfrun — på bilden, har en del kännare påpekat, att det ej är Jungfru Maria, som suttit modell för målaren, ja att modellen ej ens är en judinna utan en bryggardotter från Tyskland.

Vi skall nu ytterligare ta en bild i betraktande, vilken är utställd i syfte att upplysa människorna i dessa viktiga ämnen inom kristendomen. Vi stannar inför en avbildning av helvetet. Vi hade ej förut kännedom om att prästerna med sina tecknare varit inbjudna på besök i helvetet för att sedan kunna ge en skildring om hur det verkligen förhåller sig med denna mycket omtalade plats. Denna inbjudan har troligen blivit given i syfte, att de med egna ögon skulle få se detta storartade företag som de under århundradenas lopp reklamerat för folket och för att de framdeles skulle kunna skildra det så mycket sanningsenligare.

När vi nu ser avbildningen av helvetet, är det helt annorlunda än vad vi förut föreställt oss. Vad som först överraskar oss är att det ej är någon sjö med eld och svavel, som vi förut blivit lärda. Nej det liknar en stor smedja, med uppeldade ässjor i full fyr. Det finns smedstäd, hammare och tänger, ytterligare verktyg av olika slag. Innevånarna är män och kvinnor i fullt arbete, sammanblandade med varandra. Temperaturen måtte vara behaglig, emedan ingen synes vara i behov av kläder. Ej heller synes någon vara besvärad av blygsel i förhållande till de olika könen. Kvinnorna har långt hår, stora nedhängande bröst, i pannan har de horn, och på bakre delen av kroppen en lång svans. Dessutom har de fågelben med dito fötter. Likaledes har männen fått en lång svans, hår på benen och bockfötter, ävensom stora horn i pannan. Alla synes vara fullt upptagna av smidesarbete, och varken gråt eller tandagnisslan kan märkas.

Från Rom fortsätter vi till Paris och beger oss till kyrkan Notre-Dame. Här möter vi en staty av djävulen. Det överraskar oss att se, hur angelägna kyrkans män är att i sina tempel hedra djävulen — guden nummer fyra. Denna gudabild föreställer först en mänsklig kropp med rygg, bröst och armar med välvårdade händer. På ryggen har han blivit begåvad med stora vingar. Huvudet och ansiktet är en framställning emellan djur och människa. Två kraftiga horn, stora öron, stor utstående näsa, spetsig mun med utsträckt tunga. I blicken läses intelligens. Han lutar huvudet i händerna och synes allvarligt filosofera över något visst ämne. Vad kan det vara för ett ämne: Jag tror, att det följande ligger honom tillhands:

Varför har kyrkans representanter placerat mig här? Jag har nu suttit här i flera år, för människorna att begapa mig. Skall jag tjänstgöra som en prydnad? Prästerna har i sina predikningar omtalat mig som en "ljusets ängel — en morgonrodnadens son". Men i förhållande härtill har de vanställt mitt utseende. Avsikten med att jag är utställd här är således för att jag tillhör gudomen och för att den skall vara fulltalig i den kristna religionen. Jag är i denna religion en mycket betydelsefull person. Ja, ett av de fyra hjulen under vagnen. Således lika betydelsefull som Jahvé själv. Tager de bort mig, blir det stopp med himlavagnen. Hela den kristna religionen skulle falla samman som ett korthus. Och hela den stora armé av påvar, kardinaler, biskopar, munkar, präster och predikanter skulle bli sysslolösa och hamna på fattighuset. Det vore ej mera än en rättvis belöning till dem för att de under århundraden beljugit mig i tal och skrift. Och de har inför människorna vanställt min kropp och förnedrat mitt utseende.

Det är dock en sak, som berör mig djupt. Det är den nöd, som skulle drabba många i händelse de avlägsnar mig. Den fattiga kyrkovaktaren med hustru och de många barnen, han skulle bli arbetslös, och bröd skulle fattas för dessa hungriga munnar. Samma bleve förhållandet för prästernas fruar med deras barnaskaror. Dessa har ingen skuld i de många osanningar, som blivit uttalade om mig och den förnedring som de gjort med mitt utseende. Jag skall därför på grund av humana skäl stanna för dessa människors bästa.

Albertius

Brandvaktens visa

Improviserad under en hemlös natt på Stockholms gator, långt före natterna i det lugna tjället nära Rudolf Värnlunds sista pensionat

Nattens lätta fjärilsdans,
nödens grå hetär,
sorgens vassa granriskrans,
lust och små begär
spelar här för den som hör
och som lärt sig bäst han kör
att vänta.

Gnista från ett hemligt rum,
livets frö och spor.
Liten moder rädd och stum
nyss med vagnen for.
Av sin plåga blek och matt
har hon en present i natt
att vänta.

Under månens röda ljus
raglar trött och trist
glömskans broder i sitt rus,
själv förglömd till sist.
— Gata? Nummer? — Full och pank,
blott konstapelns stöd och bank
att vänta.

Gatan spelar natt och dag,
gamla valsen går.
Skönhet, nöd och små behag
nöter sina år.
Varje gata har sin ton,
varje tanke sin station
att vänta.

EMIL HAGSTRÖM

ARBETAREN

är varje ung arbetares och arbetarkvinnas tidning

●

ARBETAREN

är instruktiv och upplysande i alla socialpolitiska spörsmål

Den syndikalistiskt intresserade ungdomen kan ej undvara

ARBETAREN

Tag ställning för Arbetaren!

●

PRENUMERERA på närmaste postanstalt! Enlast 4: — kr. per månad

ARBETAREN

Box 413 Stockholm 1

"JIYU SHIMIN"

Organ för Osaka-Kobe-Gruppen av Japans anarkistiska Federation, har kommit redaktionen till handa genom vår japanske kamrat T. Yamaga. Han har bifogat en översättning till esperanto av följande artiklar.

Vi måste ha ett legitimt försvar mot polisen

Före kriget var poliserna här beväpnade med sabel, som de ofta missbrukade, och deras grymma tortyr ansågs laglig i och för tjänstens utövande.

Efter kriget ändrades polisens hållning och den blev mera demokratisk. Polisen blev liksom mera en folkets tjänare.

Men efter Japans oavhängighet från USA har polisen återgått till förkrigstidens metoder. Liksom amerikanarna beväpnar de sig nu med revolver och batong.

Utan hänsyn skjuter de på den obeväpnade folkmassan och är därför orsak till många blodiga sammanstötningar. Nu har det gått så långt, så folket fordrar ett legitimt försvar mot polisen.

Den 8 november 1953 hölls en konferens med 700 studentdelegater från alla universitet i Japan. De sammanträdde i Kioto för att dryfta en del skolfrågor. De ordnade en demonstration, och då demonstrationståget var på väg över en gammal bro, kom en mängd poliser för att stoppa demonstrationen. De kastade de främsta demonstranterna åt sidorna mot broräcket, men detta var murket och gick sönder, med påföljd att flera tiotal studenter störtade ned i floden, ett fall på 15 meter. Dessa blev alla allvarligt skadade. Då deras kamrater skyndade till, att hjälpa de skadade, spärrade polisen vägen för dem, som försökte hjälpa de nödställda.

Följande dag samlades studenterna från grannstäderna för att demonstrera mot polisövergreppet i Kioto. På vägen mot Kioto blev ca hälften av dem arraseterade, men 3.000 demonstranter kom fram till polishögkvarteret i Kioto.

Där väntade de lugnt på att få veta resultatet på underhandlingarna mellan studenternas representanter och polisledningen. Då kom plötsligt 200 beväpnade poliser och gick till attack med tårgaser och rökbomber, för att skringra demonstranterna, av vilka många blev sårade.

Studenternas såväl som arbetarnas organisationer blev mycket indignerade över polisens barbariska metoder och protesterade mot regeringen.

Om strejkerna

De årligen återkommande strejkerna kan inte hota kapitalisterna. "Våroffensiven" och "Årsslutoffensiven" och dylikt uppreppas endast för att demonstrera fackföreningsledarnas makt. Men arbetarnas revolutionära inställning tillfredsställs inte av detta. Man skyller på att det är kommunisterna, som vilseleder organisationerna, och kapitalisterna tar tillfället i akt att utesluta de aktiva krafterna ur organisationerna. Men arbetarna fortsätter strejken under stora umbäranden, otillräcklig föda, endast en handfull ris och litet rotfrukter är dagsransonen. Konflikten är en verklig kamp för arbetarna.

Vid stålfabriken Yodogawa i Osaka strejkar 1.000 arbetare mot exploateringen och slaveriet. Den imperialistiske ägaren har inte gått med på någon löneförhöjning på de senaste tre åren. De anställda strejkbrytarna går till attack mot de strejkande arbetarna med hammare och järnstänger, med resultat att inte mindre än ett 40-tal strejkande sårats, vilket icke föranlett någon åtgärd från myndigheternas sida. Däremot har polisen arresterat flera av de fredliga strejkande arbetarna.

Översättning av *T. Yamaga* från "Jiyu Shimin"

Vit demokrati

I vår tidning "Senstatano" februari 1953 omnämndes ett föredrag av den engelske historikern professor Toynbee om misstroendet mellan Västern och Östern. Han talade där om den uppenbara aggressivitet, som den västerländska världen under närmare 500 år brukat mot den österländska världen.

Professor Toynbee drog den slutsatsen:

"Om ställningen numera är en annan — ogynnsam för Västern — på grund av Rysslands och Kinas inställning, så betyder detta att det är ett nytt kapitel i historien, ett kapitel, vilket började i slutet av senaste världskriget."

Den senaste tidens händelser bevisar att professor Toynbees synpunkt var riktig. Överallt i kolonialområdena och i de s. k. protektoraten, börjar de färgade folken att vakna och kämpar för att förbättra sina livsvillkor.

Naturligtvis skyndade den borgerliga såväl som den s. k. socialistiska pressen att kalla de icke vita folkens kamp för kommunistiska eller banditattacker.

Malans attacker i Sydafrika mot de icke vita är tillräckligt kända. Det har sagts att de engelska demokraterna inte godkänner Malans handlingar. Men där de engelska demokraterna själva har makten bedriver de en politik som är ännu värre än Malans.

Man försäkrar ofta att kampen i kolonierna och protektoraten föres för att uppnå oavhängighet och självständighet.

Till en viss grad är detta riktigt, men den starkaste drivkraften till de olika upproren är de oerhört eländiga ekonomiska förhållanden under vilka de icke vita måste leva.

Under ett helt år har England försökt att blodigt undertrycka upproret i Kenya, varest — enligt tidningarna — råder fullständig terror av Mau Mau. Hela byar blir nedbrända och fångar blir hängda. Och ändå bryter upproren ut på nytt. Det är otroligt att människor, vilka ännu lever så primitivt, medvetet gör uppror för att uppnå nationell självständighet eller för nöjet att göra uppror.

Tidningarna skriver om terrorn, men de meddelar inget om erosionen, genom vilken de vita fördärvar jordens produktionsförmåga. Särskilt efter första världskriget var det många vita (f. d. soldater) som invandrade till Kenya. Då uppdelades jorden. Detta skedde efter demokratiska bestämmelser. En vit erhöll 240 hektar och en icke vit erhöll 3 hektar. Ofta var marken, som anvisades de icke vita, helt värdelös och ofruktbar. Om en "kikuju" inte kan odla tillräckligt på sin jordbit för att försörja sig, har han rätt att ta anställning och bearbeta jorden åt någon av de vita.

När den engelske kolonialministern år 1946 besökte Kenya, klagade vakambastammen över det rådande förhållandet, att det vilda djuren betade av gräset på de vitas mark, medan stammens boskap svalt ihjäl på grund av jorderosionen på den mark de blivit anvisade.

Reservatpolitiken i Sydafrika resulterade i att 9 miljoner afrikaner bor på en tiondel av landet. I Sydrodesia anvisade man till afrikanerna 29 miljoner acres, detta är omkring en tredjedel av jordarealen. År 1942 gjordes ett tillägg på ytterligare 7,5 miljoner acres till afrikanerna, men de vita fick 49 miljoner acres och sedan ytterligare 35 miljoner acres till sin disposition.

Vi är stolta över våra stora och mäktiga organisationer, men man har förbjudit negrerna att organisera sig.

I Afrika odlar man två sorters majs. En sort duger att äta, den andra används att göra diverse produkter av, den exporteras. Negrerna har inte rätt att odla ätbar majs, endast de vita har rätt att odla sådan. Negrerna har endast rätt att odla majs för export. Priset på exportmajs är mycket lågt, då däremot den ätbara majsen är mycket dyr. Denna majs måste negrerna köpa av de vita. Detta har inte alls med kampen om nationell oavhängighet att göra, det är magen hos negrerna som "talar".

Omkring 3.000 människor har redan dödats i samband med Englands kamp om Kenya. Och ändock kan varken kulor eller galgar tillintetgöra svälten i detta olyckliga land.

Något liknande, fast något mindre grymt, är situationen i Brittiska Guayana. Även där ropar de utblottade ut sitt armod inför den stora världen. I detta land har det Progressiva folkpartiet segrat under de senaste valen. Resultatet av detta val skapade ett verkligt demokratiskt problem. Det är dessutom lärorikt för hela världens arbetare, ty det är självklart, att om valresultatet inte passar de maktägande så upphäver de helt enkelt beslutet.

Det visade sig att renläriga demokrater inte ville respektera valresultatet. De tolererar endast sådan demokrati som på sin tid fanns i Tyskland. Demokrati — gott — men på det villkoret, att ni gör som vi vill. Man talar om att det är kommunism. Det är lättare att skrika om den kommunistiska faran, än att förbättra livsvillkoren för det arbetande folket. Men man måste veta något om livsvillkoren för arbetarna i Brittiska Guayana för att kunna förstå resultatet av valet. I Europa bor husdjuren mycket mera komfortabelt än arbetarna i Guayana. Arbetarna, som producerar så mycket.

I London intervjuade man för inte så länge sedan Demokratiska partiets president i Brittiska Guayana, John Carter. Denne John Carter är motståndare till dr Jagan, avpolleterad minister i Brittiska Guayana. John Carter säger: om Brittiska regeringen och världsbanken vill satsa 200 miljoner gulden för att förbättra levnadsstandarden i Brittiska Guayana, skulle man kunna rädda landet åt England, om inte, ja då kan man överlåta landet åt Kreml. Kanonbåtar är inte lämpliga medel, att bekämpa kommunismen med.

"Vid valet i april erhöll dr Jagans parti majoriteten, ty folket har under generationer levat i smuts och armod." Ja, så påstår hr Carter.

Socialistiska arbetarinternationalen underlåter att mobilisera världens arbetare. För att stå färdig att deltaga i demokratins försvar, offrar man de demokratiska rättigheterna. Därför är det mycket lätt att förstå, att de icke vita människorna inte kan tro på den Vita demokratin.

Adriano. "Senstatano"
Översatt av *Josef Ström*

Internationellt Anarkistiskt semesterläger

Anarkisterna i Italien organiserade förra året ett semesterläger vilket gjorde en verklig succé. Ett sådant är även i år under vardande och kamraterna i Carrara är ute för att få en lämplig plats. Lägret kommer att vara öppet under tiden den 1 juli till 31 augusti. En appell är utsänd till kamrater utanför Italien för att få så många som möjligt från hela världen och för att på så sätt knyta en internationell kontakt i överenstämmelse med världsanarkismen. Ansträngningar kommer även att göras för att hålla lägret med anarkistisk press. De av våra läsare som önskar tillbringa sin semester tillsammans med andra europeiska anarkister kan för erhållande av informationer tillskriva Aldo Rossi, Via Tabarrini 40, Rom, Italien.

VAKTNÄTTERNA GAV —

Vaktnätterna gav mig mycket
som lät mig passera
hårnålskurvan mot ljuset.

Hela min kropp maldes ut i
köttkvarnens strimlor —
Men själen slank förbi
— den lär ju vara beständig.

TOR BERGNER

Stockholms Anarkistiska Förening

håller möte

1:a fredagen i varje månad kl. 7 em.

Lokal: Klara Folkets hus, *lilla salen*

RUNE ÅKERLUND

PANORAMA

Tystnad i afrikansk havsbukt.
Solen står ännu bara i en halvcirkel vid den blekblå horisonten. Men hon är redan kraftigt mordröd och slagfärdig på att ta jord och vatten under sina eldbesprutande blickar.
Tystnad. Bara båtens monotona maskineri och berättarpennans rispningar slår sönder den spegelblanka morgontystnad mot afrikanskt konturland.
(Slavskeppen som aldrig kom till havs utan bara försvann i havsbukten.)
Murkna slavskepp vilar på klippbotten. Slumrar med sina bruna uppfläkta bukar i gröna vattenvädret.
Uppåt vattenlinjen stiger svarta kroppsfragment, och melankoliskt rullande sånger.
Sånger bubblar önskande mot blåa rymder, de ackompanjeras vid ytan av musicerande vattenvingar.
De Dränkta Svarta sover i tystnadens tystnad hopflätade med sina eviga kedjor i havets svala djugler.
Detta är kusten i väster. De rättslösas, de dödas, de dränktas, men också de levande med hand- och fotbojers kust.

Bräckliga staden vacklar i sin ångande fuktighet. Halvdöda palmer svajar någon millimeter åt var sida om sitt begränsade livsrum. Annars står vinden stilla. Jorden har öppna röda sprickor, likt förstorade kvinnosköten. När den älskade och hatade regnperioden anländer förvandlas jordsprickor till blodfyllda brunnar.
Stadens färg är smutsgrå. På håll till havs eller lands utan skarp turistkikare blir färgen en annan, orientaliskt vykortsvit. Korrugerade plåtskjul, gräshyddor, och urblåsta ruiner sluter upp i ringar kring stadens vita koloniala auktoritetsbyggnader.
På torget sitter gamla solskrynkliga negerkvinnor hukade över sina varor. Gröna apelsiner, jordnötter, sockerrör, och vattenmeloner. Bjuder flaxande och skrikande ut sina saker åt de förbigående. Men däremellan väntar de tysta på ingenting. Röda, hårda solljusstrålar tränger sig allt närmare och hetare mot sariklädda lemmar och jord.

I hamnen spelar en båts alla vinschar. Vinschmotorernas jävliga ångande gnägg överröstar befallningsropen. Men befallningsropen är jävligare.
Slavryggar, negerryggar, hamnarbetarryggar, böjs och spänns till det outhärdliga. Svarta skimrande ryggradsdalar blir till floder. Svarta lår känner inte sin egen styrka bara en pålagd, som bräcker dem i etapper mot deras slutliga jordförening.
Hamnkontrollanten, guden, erövraren, lyckoriddaren, står på båtens däck, påminner om en hök utan vingar. Han är fet. Skuggar sin tropikfetma som stinker med hjälp av ett rövat hövdingaparasoll. Han blev som helt ung frivilligt deporterad från sitt hemland, på grund av ett grovt falsarium med hästar.
Han går alltid med öppet revolverhölster. Han skriver, kommenterar lastningens hastighet. Han är mer avskydd och hatad än febern. Han kan få sina underlydandes röda skrattsalvor att vända sig och istället rulla runt i fläsningar. Han är mästare att kunna svära och måla fan över deras böjda ryggar. Hotar och lovar mästerligt. Kvällar och nätter låser han in sig i sitt sjusäkra kassaskåpsvalv.

Aboo är diskare ombord. Han är ständigt utsatt för de vitas förtryck och skämt. Han smälter det mesta i ett inåtvänt hat och tystnad. Nu släpper vita jävlar ned isbitar emellan hans nytvättade skjorta och spelande ryggmuskler. Han kramar sig för den främmande kylan, och tjuter. De vita blir ängsliga i magen av tjuten, men drar sig ändå inte för att avsmaka Afrikas son som en pikant dessert till all den dryckjom som fyller deras kroppar. Med några rätt placerade slag skulle Aboo kunna fälla dem till durken. Men han står passiv med ett leende hat, medan de slår hans huvud mot skotten. Framför sina inre ögon ser han fängelseportar. De står skrämmande nära, så nära att hans händer förlamas.

Mörkret kom plötsligt, lika fort som när ett revolverskott avlossas.
Ett plåtskjulskvarter lever upp i en origie av ljus och mörker. Skuggor kastas fram och tillbaka i landskapet av extatiska svarta lemmar. Lemmar som blir allt häftigare och häftigare i sina rörelser tills andan väser till i nödsignaler.
Borta i ljusmörkret flabbar och skrattar unga och gamla skökor. Så att deras små köttlösa bröst värker och omätta magar skriker. Men ögonblickens glädje smälter ned lidandet. Och hoppet om nästa glädjeyttring skyler över deras torra hosta. Hosta som ibland kastar upp blod.

Natten är klibbig men sval. Eldflugor lyser berättarpennans rotation över skissblockets sista blad och rad.
Adjö Afrika.

RÖSTER FRÅN EUROPA

En resa i etern

Varje kväll söker jag kontakt med Europa. 8-rörssuperns mellanvågsband myllrar av röster och toner från när och fjärran. Först låter jag inställningsvisaren hastigt passera över skalan. Allt verkar kaos. Europa 1954! Visaren råkar stanna på Warszawa. Sång. En taktfast, men samtidigt klanglös och ihålig sång. Jag förstår inte språket men kan gissa vad sången handlar om. Produktionsglädjen i den lyckliga folkrepubliken. Glädje under revolverhot!

Jag vrider visaren några varv. Plötsligt hörs ett anrop: "Radio Nacional de Espana, Madrid. Viva Franco!" Vi har hamnat i en annan del av Europa, men tongångarna verkar likväl bekanta. Madrid och Warszawa — två motpoler med beröringspunkter. Våldet lurar bakom de välfernissade fasaderna.

Kontrast. Paris — livsglädjens stad. Musettedragspelets toner strömmar ut ur högtalaren och man måste ryckas med av musiken. "Sous les ponts de Paris" m.fl. kända och okända melodier passerar revy. Plötsligt avslutas det hela med "Marseljäsen". — "Bonsoir, madame, bonsoir monsieur."

BBC, London. Big Bens mäktiga klockor — under andra världskriget frihetens symbol för en stor del av världen. Last news. Koreahändelserna och den senaste kricketmatchen behandlas med samma allvar. "And now we say good-night." — "God save the Queen."

Vi hamnar plötsligt i Berlin. Från Öst-Berlin spelar man den senaste schlagern: "Die Partei, die Partei hat immer recht — —." Kusligt! Åter möts vi av denna klanglösa, maskinmässiga sång, som vi känner igen från Warszawa. Sången avbryts. Någon börjar tala om produktionsresultat, arbetsnormer, dollarimperialism och Wall-Street — allt i en enda röra. Östtyskarnas dagliga radiounderhållning!

Väst-Berlin: Schlagermusik och åter schlagermusik. Man försöker glömma vad som varit och endast tänka på nuet. Framtiden? — Nej!

Plötsligt hittar vi ett säreget inslag i den europeiska radiokören. "American Forces Network in Germany." Åter en påminnelse om ockupationstillståndet i Tyskland och det uteblivna fredsfördraget. Programmen går i bästa amerikanska stil med stjärnor från Hollywood, New York och San Francisco. Jazzen — tidsandans uttryck — dominerar.

Detta är alltså Europa 1954 — Europa, som varje kväll sjunger och dansar för att glömma sin egen vanmakt. En splittrad kontinent med idel motsättningar och brustna illusioner. När skall du enas, Europa? Kanske aldrig? Diktatur, nationalism och misstro ligger i vägen.

Jag låter visaren planlöst glida längs skalan. Den stannar på Radio Belgrad. Jag lystrar. Plötsligt ljuder tonerna av Internationalen. "... Från mörkret tågar vi mot ljuset..." Sången verkar befriande. Pessimismen försvinner. Den gamla sången har i alla fall inte fullständigt glömts bort. Ännu finns det någon, som vågar sända ut den i eterhavet. Kanske finns det hopp? Kanske?

Sven-Erik Handberg

DÖDSEXPERIMENT

Ett djävulskt experiment är denna bomb
långt grymmare än allt förakt för livet
fruktansvärdare än dödens vilda tromb
som skräckens moln mot Hiroshima drivet
Det väges nu i handen "nätt och snällt"
och mätes avstånd för att kallt bedöma
en tusen mila radie sammansmält
med den kultur som ni så fromt berömma.

Darrar inte handen — eller hur?
som håller bomben färdig att den kasta
och kasta allt av västerländsk kultur
i dödens dal där onda andar rasta.
Skälver inte hjärtat i ert krämarbröst
av onda aningar och illa dold förbidan
när ej ni lyssnat till förnuftets röst
som stilla varnat från den andra sidan.

Det skymmer över samvetslösa hjärnor,
som formar ord till hot mot alla folk
men slocknar alla himlavalvets stjärnor
skall livet slutligt bliva mänsklighetens tolk.
Och alla experiment ni bär i tanken
i syfte till att mörda, bränna, slå
skall ruttna i den avgrund där som stanken
från Hiroshimas ökenandar gå.

GUNNAR BERGQUIST

FÖRSTA MAJ

mot internationell bakgrund

Att hålla tal första maj och inte nämna Chikagoanarkisterna tillämpas naturligtvis. Men därmed har man gått förbi det faktum att den internationella solidaritetens stora demonstrationsdag är på det intimaste förknippad med dessa män och deras verksamhet.

I Pittsburg bildades år 1883 **Internationella Arbetar-Associationen.** De drivande krafterna var Parson, Spies, Fielden, Chikagoanarkisterna. Denna organisation får inte förväxlas med våra dagars syndikalistiska internationella sammanslutning, ehuru den bär samma namn, IAA.

Principförklaringen som antogs i Pittsburg är emellertid intressant och lika aktuell, som om den skulle ha utformats i år.

★

I sex punkter förklaras vad organisationen vill:

1. "Ett nytt samhällssystem eftersträvas." Genom internationell och revolutionärt betonad aktion vill man söka uppnå denna omvandling av samhället.

2. "Det fria samhälle som skall upprättas grundas på basis av kooperativa produktionsorganisationer." Här möter oss således tanken om att grundvalen för ett fritt samhälle är kooperation i stället för statssocialism.

3. "Fritt byte av alla likvärdiga produkter genom produktionsorganisationerna själva utan mellanhänder och profittagare."

Kostnaden för distribution beräknas i dag inte så sällan uppgå till 50 procent av varans pris. Utrensning av onödiga mellanhänder är således mycket aktuellt. Men på vilken basis bytet skall ske anges inte. Om värdemätare och bytesmedel skall helt avskaffas. Eller om inte, vad skall då användas för att värdera och byta.

4. Uppfostringsväsendets organisation skall fungera utan religionstvång, vila på vetenskaplig och jämlik basis för båda könen. Punkten är i dag mycket aktuell.

5. "Fullständigt lika rättigheter för alla utan hänsyn till ras och kön."

Denna punkt är ju högaktuell, med minnet av att nazismen mördat 6 miljoner judar och att än i dag existerar ett judehat som i vissa länder tar sig avskyvärda uttryck. I Amerika står negerhatet på dagordningen och den amerikanska filmen har öppnat ett formligt korståg mot diskrimineringen av negrerna. Det är något mycket glädjande och är värt all uppmuntran. Med stor tillfredsställelse konstaterar man att just anarkisterna visat sig ha varit förutseende: om det tänkesätt som kommer till uttryck i punkt 5 slår igenom kommer världen och mänskligheten att befrias från en stor skam som belastar oss alla.

6. "Reglering av alla offentliga angelägenheter genom autonoma, oberoende kommuners och kooperationers fria samhällsfördrag."

Här riktar sig principuttalandet mot centralismen och statssocialismen, som leder till diktatur. Nya tyranniska samhällssystem uppstår, som blir lika svåra att avskaffa som andra självhärskardömen, som dock besegrats av frihetens krafter. Det är naturligtvis glädjande att det överallt finns tendenser som går i riktning mot ökade folkliga friheter, som inser att ett fritt samhälle endast kan byggas på självbestämmanderätt och frihet. Självfallet begränsat av solidaritetens lagar och hänsynen till det gemensamma.

Det fanns denna tid tre tyska tidningar i Amerika som förde organisationens talan: Arbetar-Tidningen, Pionjären (Vorbote), Facklan och en engelsk tidning, Allarm.

Ovan citerade principförklaring slutade med lyriska lidelsefulla satser: Solidaritetens dag har kommit. Låt oss samlas kring lösenordet: Proletärer i alla land, förenen eder. Ni har intet att förlora, utom era bojor. Ni har en värld att vinna. Darren jordens tyranner. Framför era blinda ögon uppstiger morgonljuset till uppgörelsens och rättvisans dag.

De män som skrev principförklaringen var tydligen både realistiska och nyktra men även besjälade av en brinnande tro och flammande rättslidelse. Men deras öde är upprörande. Ett skakande drama av stor räckvidd.

C. J. Björklund

Krisen i öst och väst

En av Sovjetunionens nationalekonomiska experter Eugene Varga har uttalat sig om en kommande kris i USA. Denne nationalekonom förutsade också en kris i de kapitalistiska länderna år 1928. Denna kris utbröt år 1929.

Eugene Varga råkade emellertid i onåd år 1948. Men han återvann senare sitt förtroende. Annars brukar det vara en vanlig kutym i de statssocialistiska länderna, att personer, som råkat i onåd, bli fockade. Sedan blir deras öde både okänt och ovisst.

För att återgå till huvudämnet, hade den svenske kommunistchefen en gång följande åsikt. Han menade, att det gör ingenting, att kommunistpartierna i de kapitalistiska länderna förlorar i de allmänna valen. Sovjetunionen skall med fredliga medel bevara sin stabilitet genom att förflytta arbetskraft. Enligt denna mening skall Sovjetunionen bevara sin "stabilitet" genom för att ta ett exempel, förflytta fabriksarbetare i kolchoserna. Dessa förflyttningar sker givetvis massvis och under militärövervakning.

För närvarande förekommer det kriser i järnridåländerna. Tjeckoslovakien har ont om livsmedel. Om Sovjetunionens prispolitik kan nämnas, att en kostym kostar mellan 900—1.400 rubel. Även livsmedelspriserna är oroväckande höga. Trots arbetskraftsförflyttningen kan dessa länder icke undgå kriserna.

Kriser, varhelst de uppkomma, är sannerligen icke välkomna. I detta land har vi bl. a. skogen och järnmalmen som viktiga råvarukällor, vilka kan bidra till, att vi något så när kan bevara vår stabilitet.

Bengt Johansson

Medicin för A-bombskräck!

I Expressen (atl.-p.) 29.10.53 fanns följande lugnande försäkringar att läsa för dem som i likhet med atomforskaren Harold Urey, gått och inbillat sig, att atombomben varit ett dödligt hot mot vår kultur:

"TROLLET SPRICKER

om man nämner det vid namn. Atombomben verkar mindre ohygglig när en fackman med saklig röst anger gränserna för dess verkan. Slår en bomb ner vid Stadshuset förstörs alla hus på 1.500 meters omkrets, västerut, t. ex. till Västerbron . . . 30 cm betong skyddar effektivt mot radioaktiv strålning, så nära som 600 meter från nedslaget . . . vätebomben är knappast 1.000 gånger effektivare än A-bomben, snarare 10—100 gånger vilket dock inte innebär att effekten av ett nedslag blir 10 eller 100 gånger starkare. Dessa och andra fakta, vilka meddelades i Vic Sunessons instruktiva program om atombomben är en bra medicin mot uppjagad skräckstämning, det går att skydda sig och det finns gränser t. o. m. för vad en vätebomb kan uträtta. Direkt lugnande verkade uppgifterna om att en atombomb inte är någonting emot en orkan och att Sverige håller på att bli det bäst utrustade landet i världen mot bomben . . ."

Vi får väl hoppas att Expressens tacksamme radiorecensent, Tore Borglund, inte glömde att omedelbart sända ett iltelegram till mr Urey, så att den stackaren inte behöver gå omkring och vara rädd längre. Tänk att trollet sprack till sist ändå . . .

Nu gäller det bara att utbilda en skicklig ingenjörstrupp, som kan ränna omkring och på ett par sekunder slå upp 30 cm betongmurar på sisådär 600 m omkrets kring varje A-bombnedslag. Sen kan vi känna oss nästan lika säkra som den där gubben uppe i Dalarna som löste problemet genom att vägra erkänna A-bombens existens.

Deckarförfattaren Vic Suneson är värd en honnör.

Men det är inte bara Suneson och Borglund som tar A-bomben med ro. Också författarinnan Irja Brovallius har gett oss ett smakprov på sin sant demokratiska och humanistiska livssyn:

"Nej jag är inte rädd för egen del men nog är det ruskigt i största allmänhet. Bäst vore kanske om man kunde släppa hela laddningen över Kreml . . ."

Det är alltså atombomben det gäller och nog måste man hålla med om att det är ruskigt . . . så där i största allmänhet.

Vi är heller inte så förbannat rädda — för Irja Brovallius del. Det är för vår egen och de andras del vi är rädda. För dem som ännu har ett uns av mänsklighet kvar i kroppen. Bestod mänskligheten enbart av "kulturspersonligheter" à la Brovallius, kunde klotet lika gärna sättas i vibration så lössen skakades ut i världsrymden först som sist. Men man kanske får förmoda att fruntimret inte är riktigt klar över vad hon säger och i så fall får vi hoppas att hon visar oss andra den utsökta finkänsligheten av att knipa käft i dylika sammanhang. Eller av Rune Moberg i Se att han — av ren barmhärtighet mot fruntimret — låter bli att ge eländet spridning.

Men om detta uttalande skall vara representativt för den borgerliga kultur som västerlandet företräder i Kreml i fråga om djävulskhet ha distanserats med åtskilliga hästlängder.

Th. J—son

Estienne De La Boétie: Frivillig träldom. Wahlström och Widstrand. Pris 4:75.

I den oerhörda flod av trycksaker som väller fram ur världens alla tryckpressar, en flod som mestadels liknar en stinkande kloak, kan man emellanåt hitta en äkta pärla. En sådan äkta pärla är en liten bok med titeln Frivillig träldom. Den är inte skriven i går precis. Författaren Estienne De La Boétie föddes 1530. Han var diktare men hans produktion var inte stor. Hans författarbana blev kort, vid 33 års ålder dog han. Utan tvivel är det den lilla skriften "Frivillig träldom" som knutit La Boéties namn till världslitteraturen. Det är betecknande att Montaigne, den franske humanisten och filosofen, som var La Boéties vän och lät utge i tryck alla hans dikter och sonetter inte utgav "Frivillig träldom". Han anklagade i stället utgivarna, hugenotterna, för att ha gjort detta i tvivelaktigt syfte.

Egentligen riktar sig skriften mot den enväldiga kungamakten som han brännmärker på ett lysande sätt. Även om kungamakten inte består i den meningen, åtminstone inte i något s. k. kultursamhälle, utan är ett dammigt museiföremål så är i stället slaveriet detsamma. Slaveri under staten och militarismen under kyrkan osv.

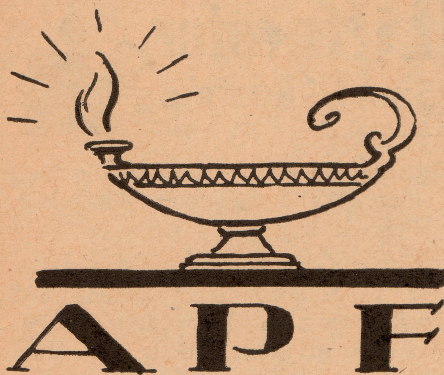
Författaren gör skarp åtskillnad på den träldom som påtvingas människorna med våldsmakt, som de för tillfället inte kan motstå och krypериet den absoluta underkastelsen under en tyrann som ingen annan makt har än den som folket självt framskapar. Folket binder ris åt egen rygg som ordspråket säger. Man fruktar kriget men offrar åt militarismen. Men militarismen har ju själv ingen makt utan folket självt både framställer vapnen och mördar varandra med dem.

Så här uttrycker författaren det på ett ställe: "Tyrannen underkuvar således sina undersåtar genom att låta dem påverka varandra, och han skyddas just av dem som, om de dugde något till, han själv skulle behöva skydda sig för. Eller med andra ord: för att klyva ett trästycke begagnar han en kil som han fått från samma trästycke."

Författaren var strängt religiös men han trodde att hans gud hade reserverat ett alldeles särskilt straff i helvetet för tyrannerna och deras medbrottslingar.

La Boétie var ingen samhällsomstörtare, ingen revolutionär men under revolutionära epoker har hans skrift gått ut till massorna. Föruton att den spreds av hugenotterna på 1500-talet utgavs den såväl 1789 som 1830. På svenska har den aldrig tidigare varit utgiven.

K. A. Ström

Anarkistiska Propagandaförbundets VU sammanträder första måndagen i varje månad.

MOT H-BOMBEN

Förbundet har gått i författning att låta trycka ett flygblad mot H-bombsfaran. Vi riktar en maning till förbundets klubbar och enskilda medlemmar L. S., Kvinnoklubbister samt övriga fredsvänner att hjälpa oss sprida det aktuella flygbladet till vänner och bekanta, var och en på sin plats.

Undertecknad önskar .... ex. att sändas under adress

Namn ....

Adress ....

Postadress ....

På förekommen anledning får vi meddela följande:

Gustav Sjöströms ingress till sitt "Förslag", publicerat i Brand nr 1 1954, förbisågs av red.komm. Av ingressen framgår att nämnda förslag avslogs av Göteborgs LS med 36 röster mot 21. Red.komm. ikläder sig ansvaret för förseelsen och fritar kamrat Sjöström från allt ansvar.

Red.komm.

Köp Läs Sprid

Syndikalisternas tidning

VÅRA IDÉER

Nr 2, 1954. Pris 50 öre

Alla hittills utkomna nummer finns ännu att tillgå på exp.

REKVIRERA!

Folke Nilsson, Lundag. 40, uppg. 15, 2 tr., Stockholm Sv. Postg. 45 68 64

Individuellt medlemskap

Då vi fått ett flertal förfrågningar om individuellt medlemskap i Anarkistiska Propagandaförbundet, vill vi meddela, att individuellt medlemskap kan erhållas av intresserade kamrater, som ekonomiskt vill understödja vår rörelse och den frihetliga propagandan men som är bosatta på platser där vårt förbund inte har någon klubb eller förening. Avgiften är endast 75 öre per månad.

Skriv till förbundets kassör Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede, som lämnar alla önskade upplysningar.

Gösta Olsson i radio

Det var naturligtvis glädjande för oss anarkister att som en ren överraskning få höra vännen Gösta framträda i radions karusellprogram, lördagen den 27 mars. Han hade att på en kort stund svara på alla de överraskande frågor om historiska händelser och data som i rikt mått ställdes till honom. Vi som känner Göstas fenomenala minne från de många föreläsningar han hållit i de anarkistiska klubbarna fick det ännu mer bekräftat, då han utan att på någon punkt missa svarade direkt och korrekt på alla de frågor han fick.

Som kontrollant hade tillkallats en historisk expert som också blev överraskad, men som på karusellens konferencier Hylands fråga om svaren var riktiga måste svara ja. Detta föranledde Hyland att omedelbart ställa en fråga till experten, huruvida det fanns någon form för omedelbart utnämnande av Gösta Olsson till hedersdoktor. Experten svarade att någon sådan inte fanns, vartill Hyland replikerade, att en sådan måste ordnas.

I många tidningar fanns reportage införda, och en tidning skrev t. o. m. att "stenhuggarn" från Bohuslän räddade karusellen den gången. Hur som helst vi anarkister är stolta att ha Gösta i våra led.

I. L.

GÖTEBORGS ANARKISTISKA FÖRENING

håller möte

3:e onsdagen i varje månad kl. 7.30 i FOLKETS HUS V-sal

Intresserade hjärtligt välkomna. Uppl. lämnas per tel. 25 55 66 el. 11 49 33

Styrelsen

BILLIG LITTERATUR!

Kyrka, präster och fritänkare av C. J. Björklund .... kr. 1: 25
Franska revolutionen av P. Krapotkin (2 delar) per del .. „ 2: —
Sacco-Vanzetti-dramat av Georg Branting .... „ 2: —
De valkiga händernas folk. Dikter av V. Arendorff .... „ 1: —

Till **Brands exp., Vetegatan 3, Stockholm Sö.**

Undertecknad rekvirerar härmed .... ex. av de med X märkta böckerna att sändas mot postförskott — likvid följer i frimärken
(Understryk önskat betalningssätt)

Namn: ....

Bostadsadress: ....

Postadress: ....

Redovisning

över inkomna medel till Brands stödfond

Dr Gunnar Bohlin, Gävle, 8: 50; V. Rudén, Oslo, 5: —; Nils Wessel, Stuvsta, 10: —; Martin Rosén, Stockholm, 5: —; Oskar Nykvist, Sveg, 150: —; Levid Moberg, Göteborg, 4:—; Elis Karlsson, Bromma, 15: —; Anarkistiska klubben Hällevadsholm, 50: —; Eugen Säge, Hammarö, 10: —; Tyko Johansson, Hofors, K. I. Lennholm, Stockholm, 20: —; Folke Andersson, Nyköping, 10: —; Georg Högberg, Stockholm, 25: —.

Till Brands Medarbetare

Vår ekonomi tillåter inte en tolvsidig Brand och vårt knappa utrymme tillåter inte publicerandet av alla artiklar och dikter som inströmmat. Därför måste flera värdefulla bidrag överstå till kommande nummer. Tack Kamrater!

REDAKTIONEN

17 juni

Varningsskott avlossades i luften
från folkpolisens automatpistoler
Sedan hördes maskingevärens knatter
Ett skri och en rossling
Så föll han ihop
den blonde arbetaren där till vänster.

Åter mejar maskingevären
mekaniskt, effektivt och skoningslöst
Nya skrik — flera kroppar faller
Vår folkpolis är hård och
samvetsgrann — försvarar folkregeringen
mot folkets raseri.

Bröd och frihet
löd folkets krav
Kulor och terror
var regimens svar
ty i vårt land
har Partiet alltid rätt.

I en källarvåning bland ruinerna
väntar en kvinna och ett barn
på den blonde arbetaren till vänster.

Han kom aldrig hem i kväll
Nåväl, det var hans eget fel
ty
Varningsskott avlossades i luften.

SVEN-ERIK HANDBERG

Fri debatt:

I Brands februarinummer har Gustav Lövqvist i en artikel "Anarkismen som jag ser den" påtalat önskvärdheten av klarhet hos medlemmarna inom vår rörelse. "Det gäller", säger han, "att ha något konkret att peka på." Lövqvist vill ha ett arbetsprogram om vilket vi kan säga, "detta är anarkismen och här är den väg vi vill arbeta efter".

Lövqvists önskan om mera klarhet bland Anarkistiska Propagandaförbundets medlemmar kanske är lovvärd men frågan är ändå om vi inte redan nu har ett arbetsprogram som vi kan arbeta efter.

Visst är det sant att anarkister av olika uppfattningar i detaljfrågor samarbeta och samsas inom förbundet och så bör det vara, men vi må väl ändå anta att de flesta vet vad de vill och vad de sträva efter. Låt alltså anhängare av den kollektivistiska anarkismen och anhängare av den fria kommunismen även i fortsättningen trivas i samma anarkistiska sammanslutning.

Lövqvist vill att vi skall samla ihop det bästa inom de olika riktningarna och av detta skapa en helhet och därigenom göra anarkismen mera förståelig för människorna. Kan man verkligen det? Skulle man inte i stället göra det ännu obegripligare om man vid sidan av de redan befintliga riktningarna skapade ytterligare en. Visserligen är anarkisterna ense om de stora frågorna men i vissa detaljer, äganderättsfrågor och fördelningsfrågor, måste man dock anse synpunkterna vara svåra att förena. Eller kan man verkligen förena kollektivisternas fördelningsformel "åt envar efter hans arbete" med anarkokommunisternas "åt envar efter hans behov" eller individualisternas "åt envar efter hans kapacitet"?

Kan man i samma förkunnelse till människorna säga att individen skall ha lön efter antalet arbetstimmar och samtidigt byta arbetsprodukt mot arbetsprodukt och dessutom låta envar få vad han behöver utan att räkna arbetsminuter, eller svettdroppar?

Måste man inte välja det ena eller det andra eller hur skall månne Gustav Lövqvist kunna lösa fördelningsproblemet genom att ta litet av varje.

Elis Karlsson

Europa inför 1954

behandlas av redaktör Bert Ekengren i FN-föreningens pressnytt.

Under 1954 och med all sannolikhet under årets början måste någon form av beslut fattas beträffande Europaarméfördraget och det är framför allt denna omständighet som gör eller kan göra det nya året till ett verkligt betydelsefullt år för framtidens Europa. Genom att den europeiska försvarsgemenskapen blir verklighet öppnas även porten för skapande av en politisk gemenskap av Lilla Europas sex länder. Därmed skulle vi i praktiken få en kontinental stormakt i Europa med 155 miljoner invånare eller ungefär samma folkmängd som USA.

Det är sorgligt, när personer som aldrig känt krutröken från en mynningsladdare, börjar uppträda som experter och göra sig till förespråkare för militära maktbalanser. Låt oss gärna tala om ett politiskt, ekonomiskt och kulturellt samarbete mellan Europas länder, men nog har det spillts tillräckligt med blod och tårar för att vi inte skulle önska oss ytterligare en topprustad stormakt i världen. Genom att göra Europaarmén till en nyckelfråga har man nu komplicerat Europas enande och utestänger ett flertal nationer från möjligheten att gå med i gemenskapen. Det är förvånansvärt, att ett dylikt konstaterande kan komma från svenskt håll, där man borde vara upplyst om hur svårt det är för exempelvis vårt eget land att ansluta sig till tanken på upprättande av en Europaarmé.

Ur Freden